

“MACBETH”

ACTE I

La batuta de Baldric von Schäfer regna sobre tots els caps que, ajupits, intenten llegir els primers acords d'una obertura que va compondre Verdi en ple estat de gràcia. Una exhalació unànime reuneix en un cor la sensació d'èxtasi que causa l'entrada d'un clarinet.

Un clarinet que talla el silenci, i que també talla en dos l'ànima dels oients, com si es tractés del més fi ganivet del món.

La melodia els penetra, se'ls clava al pit i els puja al cervell amb una calma impassible que causa espasmes en diversos assistents.

Schäfer, amb els ulls tancats i els dits engarrotats, lliura tot el seu cos a uns músics que respiren la seva voluntat i toquen sense mirar-lo.

Però, així i tot, fan exactament el que el mestre demana.

Amadeu Arrizabalga, el nostre protagonista, sent la ràbia i el plaer concentrats que ha d'expulsar per continuar emanant aquesta sensació sincera i addictiva que el públic reclama sense ni tan sols exterioritzar-ho.

El seu virtuosisme en el maneig de les cordes del seu antic i picat violí augmenta exponencialment la grandesa dels acords amb què fins i tot el mateix compositor s'emocionaria, sentint-se verge davant d'una peça de tal magnitud.

I tot aquest torrent d'emocions i impetuositats eclipsen el pobre infeliç d'adonar-se que la seva dona, l'escultural fèmina que amb ulls en blanc i llengua fora gaudeix de l'obertura de l'esbalaïdora Macbeth, en realitat està sentint un fort plaer inaguantable provinent d'una altra via.

I és que el gallard cavaller alemany, que per casualitat ha acabat asseient-se al seu costat, també és músic.

El seu domini del piano és superb, fins i tot va arribar a reunir milers de persones en un concert històric interpretant algunes de les àries barroques que Bach va compondre en vida. I, percebent les mirades i els somriures que indiscretament ella li havia estat llançant des que es van creuar per primera vegada al vestíbul, no ha dubtat ni un instant a demostrar aquestes habilitats d'agilitat i rapidesa a què pot arribar simplement amb els dits cor i anul·lar.

En un moviment ràpid i despreocupat, ella roba un bes a l'alemany, que no només no el rebutja, sinó que el segueix lascivament tot incomodant el vell que jau a la seva dreta. El de l'esquerra, per sort o per desgràcia, probablement degut a una afecció degenerativa, viu plena i únicament en l'escena.

Finalitzada l'obertura, la pujada de teló situa l'acció en un bosc, entre trons i llampecs, on una gran quantitat de bruixes espremen la seva veu per aquelles notes tan agudes arribar a entonar, que sumat a la perfecció sonora del ritme dels tambors, causen que a totes les orelles arribi un retrò que fa esglaiar.

Entren Macbeth i Banquo, equipats amb unes precioses armadures rematades d'or i plata, i una espasa i una daga que al puny tenen una maragda.

-Giorno non vidi mai si fiero e bello!

(Mai no vaig veure dia tan horrible i bell alhora!)

L'Amadeu, que estona abans s'havia pentinat i repentinat amb gomina (cosa poc comú en la seva rutina capil·lar), ja havia perdut totalment la forma del cabell i agitava furiosament un manat de pèls foscos al ritme de la melodia. La suor li regalimava per la galta, zona que tenia ja insensibilitzada davant el costum de patir aquest fenomen. Ni tan sols feia el tímid gest d'espatlla per eixugar-se-la contra la camisa que portava de dos botons oberta.

Però amb la baixada del focus que l'apuntava directament als ulls i el cegava completament de veure el pati d'espectadors, una tornada a la realitat el deixa entreveure la passió desenfrenada que gaudeixen la seva dona i un alemany desconegut a les millors butaques del teatre, les de la primera fila de la llotja que cau a la banda esquerra.

Processant la informació, l'Amadeu falla per cinc mil·lisegons l'entrada. I tot i ser un bescompte quasi indetectable, percep des de la seva cadira un canvi microscòpic en la facció de Schäfer, que subtilment arrufa el nas com si fos un gos enfurit.

ACTE II

La parella, que amb vehemència augmenta la temperatura del seu voltant, comencen a esbossar petits moviments que els impulsen a desvestir-se.

Ara un botó de la camisa, ara el de la màniga, ara descordar-se el cinturó i ara a desfer el nus de la corbata que amb tant d'esforç havia fet el pianista.

Ràpidament, l'Amadeu finalitza el seu últim acord abans d'una petita pausa de quaranta-tres segons i setanta centèsimes que li permet inspeccionar més a fons allò que veu i no vol veure.

Una cama cap a dalt i l'altra cap a baix, l'espai de les butaques se'ls està quedant curt i els seus instints més primitius exigeixen un canvi de localitat.

Agafats de la mà, travessen el petit espai que queda entre la filera del davant i les cames de la gent, inevitablement fent aixecar a més d'un i tallant en sec la connexió etèria d'altres que tenen amb l'obra que s'està representant.

I l'Amadeu, amb la mirada clavada als dos que festegen i riuen i caminen cap al lluny, comença amb força i ràbia a estrènyer suau el puny.

*-Forza è che scorra un altro sangue, o donna!
(És necessari que es vessi més sang, dona!)*

ACTE III

En un atac desenfrenat, i aprofitant que la seva absència no afectaria en excés aquella part concreta de la melodia, l'Amadeu s'excusa i surt del fossat. Buscant una forma per no haver de seguir tocant amb aquesta angoixa que li trosseja el cor, decideix que el més adient és sortir al passadís i simular un desmai.

L'acomodador, que el reconeix, en veure'l caminar, sufocat i amb mal rostre provinent d'on hauria d'estar tocant, s'apropa immediatament per preguntar si tot va bé. I per no haver de mentir amb la paraula, es limita a desplomar-se.

I en el fons, ho agraeix, donat que ho està sentint com la millor manera de descansar.

L'estiren a una llitera improvisada i li donen aigua fresca i un medicament dissolt en aigua que espumeja. S'incorpora, lentament, esperant a fer temps perquè acabi el tercer acte, el que menys li agrada.

Llavors es tranquil·litza, ja que sent que algú està tocant la seva partitura mentre ell no hi és. Però ho fa de manera més robòtica i artificial, causant en el virtuós una arrufada de nas similar a la que Schäfer havia posat estona abans. Però més exagerada. El que sí que té clara és una cosa: l'última ària del quart i últim acte la tocarà ell, amb les seves mans.

ACTE IV

Un cop recompost, es posa dempeus amb fermesa. Fent creure als acomodadors que torna al seu lloc, aconsegueix que el perdin de vista i accedir amb via fàcil al lloc on sap que són els amants.

- *Vegliammo invan due notti!*

(Inútilment vetllem dues nits seguides!)

Les seves sabates de xarol refreguen la moqueta amb un so gomós, i cada cop més repetitiu.

Després de comprovar que el lavabo era buit, i, per tant, la seva deducció era errònia, segueix investigant els racons d'un Liceu intacte des del segle XIX, que set anys després acabaria calcinat i reduït a poc més que cendres i brases.

Però això és una altra història.

Totalment esgavellat, decideix pujar a les passarel·les que creuen l'escenari, l'altre lloc on era probable que hi fossin.

Com que l'Amadeu sempre ha sigut un grandíssim amic del teatre i un recurrent com pocs n'hi ha hagut, la seva dona també ha sigut coneguda i no han tingut mai cap problema en si volia xafardejar. El que no pot entendre de cap manera és com no li havien posat fre a aquell jove.

Quan el quart acte arriba al seu horitzó, l'Amadeu puja per les escales metàl·liques que el porten on creu que hi són. I aquest cop no s'equivoca.

Totalment nuus, tots dos es xiuxiuegen a l'oïda, tot i que no s'entenen de res.

Ja han acabat de folgar, i es limiten a gaudir de l'espectacle des d'una perspectiva des d'on no l'havien vist mai: de manera zenital als actors.

Canelobre en mà, que ha agafat del camí que va des del lavabo fins a l'escenari, s'apropa enfurismat.

I al fi esclata, amb foc que llança pels ulls la ira del cor seu.

-... E mai pulire queste mani io non saprò?...

(... És que no aconseguiré mai netejar-me les mans?)

Un jove net de posat sincer i entregat, tot i que encara verd i novell, interpreta amb passió la partitura de l'Amadeu. L'arrufada de nas de Schäfer s'ha tornat permanent.

Amb l'entrada de l'Amadeu al fossar, el jove espera a una pausa per posar-se dret i cedir el lloc a l'experimentat gelós. Taral·lejant per al seu endins el punt en el qual haurà d'entrar, s'acomoda a la cadira i comença a tocar de nou. Torna a ser a la seva zona de confort, i tot i que l'encadenament que sent ara amb la peça és infinitament menor al que sentia en un inici, s'esforça per complir.

I la seva màxima satisfacció arriba en veure la baixada de la fossa nasal de Schäfer, que torna al seu estat natural.

- Confida, o Scozia, in me; Fu spento l'oppressor!

(Oh Escòcia, confia en mi! L'usurpador ha mort!)

Tancat el clímax, cau el teló.

Passats els segons en què els espectadors recuperen l'alè, comença una incessable pluja d'aplaudiments i alabances, on els actors que feien de morts s'aixequen i es preparen per a la pujada de teló.

Schäfer baixa de l'estrada, i després de saludar mà per mà tots els músics de l'orquestra, puja a l'escenari per a realitzar la corresponent reverència de cara al commocionat públic.

Orgullós, camina amb el cap ben alt, i es col·loca en el bell mig de l'escenari. Sentint-se abraçat per una ovació franca, noble i intensa, que retruny, sense adonar-se'n li cau del cel una gota. Una gota que li taca de la sang de son fill el puny.